

85H-1

A37

Antero Agolli

Shtiqje malesh dhe
trovarësh

vjersha dhe poema

891.985-1

Handwritten signature

834-1

1937

DRITËRO AGOLLI

Shtigje malesh dhe trotuare

— Vjersha dhe poema —

BIBLIOTEKA E
BASHKIS ÇIRÇOKASTEB
NR. INV. —

11284

83

SHTËPIA BOTONJËSE «NAIM FRASHËRI»

MUND TË MENDOJME

Nuk jemi të përjetshëm. Po zbardhemi
Dhe vitet po na shkojnë një nga një.
Nesër nga kjo botë do ndahemi,
Do na përcjellin me lot e pa zë.

S'jam ëndërronjës i viteve që ikën,
Veç sonte më ka pushtuar një mall.
Ç'u bë ai çuni i vogël, që mbante në brez thikën.
Që gdhëndte shkopinj thane në mal?

Ç'u bë shkollari Dritëro me bojë në duar
E me penë të thyer në xhep?
Ç'u bë admironjësi i zogjve krahë shkruar,
Që i ndiqte nga lisi në liq, nga plepi në plep?

Udha zgjatet. Nuk jemi të përjetshëm.
Ç'u bënë letrat e dashurisë tërë zjarr?
Ç'u bë i pari tregim, e para vjershë?
Ç'u bë vëndi dhe froni i fshehur në bar?

Ç'u bë vullnetari i rreptë i hekurudhës,
Që mbushi vagona me gurë e me dhé,
Që fjeti në kasollen, që i ngjante kërpudhës
Dhe dëgjoi shiun, kur binte në teneqë?

Po ikim. Po të tjerëve do t'u lemë
Të paktën një tregim, a një varg,
Që mos skuqen kur në raft t'i venë
E kur t'i çfletojnë në dhomë a në park...

1964.

E URTA E MIRA

Për H.A.

Nëna ime, e bukura Hatixhé,
Më e bukura nga gjithë fshataret
Përmbi një minder nën penxheré
Më polli mua kur u kthye nga arat.

... E britma ime u hap mbi dhé,
Bashkë me zërin e demit e kalit.
Nëna ime, e bukura Hatixhé,
Heshtte e i gëzohej djalit.

Pastaj u mblodhë fshatarët e mij,
Faqet e parruara ulën mbi mua
E thanë: «Shumë ara do lërosh ti
E shumë ujë do pish në krua!»

E vërtet, nën qiellin me re e pa ré,
Lërova ara e kapërceva pragje
Dhe për nënën time, të urtën Hatixhé,
Ngrita këngë e thura vargje.

ELEGJI PARTIZANE

Ti s'duhej të vriteshe atje, xha Rexhep,
Ti gjysmën e udhës s'e kishe bërë,
Ta gjetëm kutinë e çibukun në xhep,
T'i gjetëm opingat me gjak e me rërë.

Ti kishe lënë në kuti pak duhan,
Pak sa të mbushnje çibukun një herë,
Duhan selishte grirë me havan,
Nga plaka jote e mjerë.

Ç'e pinje të shkretin, kur vritej ndonjë!...
Çibukun e mbanje me dhëmbët e rrallë,
Mendonje e flisnje pa zë,
Shtrëngonje pëllëmbën e trashë në ballë.

Të thamë të gjithë mos shkonje andej,
Po kishe mall të shihnje fshatarët,
Që tokës parmendën ja futnin në dej
E hidhnin farë.

Ti s'duhej të vriteshe atje, xha Rexhep,
Dhe s'duhej ta linje duhanin pa pirë,
Se arat të prisnin diku nën shkrep,
T'i mbillnje më të gdhirë...

DETI

— Pejzazh —

Shoh dhjetra e qindra metra thellë,
Ku lëvizin miliona qënie të gjalla:
Në kusinë,

ku zjente dikur detari gjellë,
Bredhin peshqit e rallë,
E në kabinën,

që rrinte kapedani,
Marimanga deti e gaforre
Fole për sulm e mrojtje kanë
Për të pamëshirëshmen luftë shtazore.
I mbuluar me barin ujqor të zbehtë
Një automatik pranë një shpate është shtrirë,
Afër një termusi ka rënë një gavetë
Dhe ca pranga robi e zinxhirë.

... Ku vanë ujqrit e detit vallë,
Që kripa e valëve ua kripi flokun,
Që erdhë ujrave vërdallë,
Që malli i mori për tokën?
Ku vanë kapedanët,

detarët

E ata që vozitnin robërit deteve?
Ku vanë pushkatarët e zgjedhur e shpatarët?
Ku vanë mjeshtrit e torpadeve?
Të gjitha ti i pive, det,
E ranë në fundin e tëndes enë...
Unë rri e mendoj e ti buçet
E në gjirin tënd miliona qënie të gjalla ziejnë...
Po s'u përpinë gjurmat e thella të lavdisë,
Mbetën mes ujrave të tua shënjat e gjakut,
Mbetën plumbat e trimave të Selam Musa Salarisë
Mbetën plumbat e Mujo Ulqinakut...

TREGIM PËR NJË GAJDE

Po më vini në mend me radhë,
Ushtarë të revolucionit, me pushkë e nagantë,
Po sonte po kujtoj Myftarë,
Partizanin që mbante nagante e gajde.

Gajda e tij ish e vetmja muzikë në çetë,
Që kur e dëgjonim pas zjarrit, në mesnatë,
Na vinte në mendime nën yjet e zbetë,
Na shpinte tek të dashurat e gratë,

Na shpinte në ngrohësinë e vatrës,
Na shpinte të dëgjonim këngën e gjymit,
Pranë oxhakut të vakët,
Nën tavanin e nxirë prej tymit,

O, ku na hidhte ajo gajde,
Gajde e Myftarit të urtë,
Rreth zjarrit në mesnatë,
Ku digjeshin drutë...

Veç në mbrëmje tingujt s'u dëgjuan,
Tingujt e gajdes së Myftarit të shkretë!
Në gurët muzikanti ish rrëzuar,
Ish çpuar gjoksi dhe gajda nga plumbi i nxehtë.

NËNA IME

Nënë, ti akoma s'je mësuar
Në qytet, ku rruga zhurmëron;
Ditën mbi asfalt shkon e hutuar,
Natën për kodrinat ëndërron.

E mërzitur ç'më ankohesh mua:
— Pse mos mbajmë, biro, ndonjë shpend?! —
Flokëbardha ime, çfarë thua?
Si të mbajmë shpend
n'apartament?

Unë e di, ta kënda, moj e shkretë,
Herët të të zgjojë një këndez,
Jo kryeartikulli i gazetës,
Që jep radiua jonë në mëngjes.

Ti s'e merr me mënd,
moj nëna ime,
Se ne ikëm, ikëm përngaherë
Nga ugare, kodra e burime
Dhe nga kopshte mollësh edhe shpezë?!

1961 - 1962